

ת"פ 41200/10/21 - מדינת ישראל נגד ליעד מכבי - נוכח ע"י, לירון מכבי

בית משפט השלום בקריית גת

27 פברואר 2023

ת"פ 41200-10-21 מדינת ישראל נ' מכבי ואח' לפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיא

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נוי ספיר - נוכחת

נגד
הנאשמים
1. ליעד מכבי - נוכח ע"י ב"כ עוה"ד דוד מועלם - נוכח
2. לירון מכבי

גזר דין
(בעניינו של הנאשם 1)

א.	רקע עובדתי
1.	כפי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן בשנית (ת/2):
הגב' אושרית גלילי (להלן: "המתלוננת"), הינה אמו של יניב גלילי (להלן: "המתלונן");
המתלוננת והמתלונן מתגוררים עם משפחתם במושב זרחיה 510 (להלן: "הבית");
משפחת מכבי מתגוררת בשכנות ובצמידות למשפחת גלילי;
בין שתי המשפחות קיים סכסוך על רקע הקמת חומה (להלן: "הסכסוך").
2.	כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 29.10.2020 בסמוך לשעה 16:20, הגיע הנאשם 2 (להלן: "לירון" "אחיו של הנאשם", נ.ש.מ), עם ילדיו הקטינים לחזית הבית ופגש במתלוננים.
3.	בנסיבות אלו, איים לירון בפני המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופו של בעלה, בכך שאמר לה "תגידי לבעלך, אם אתפוס אותי, אני אהרוג אותי". בתגובה לכך השיב המתלונן ללירון את הדברים הבאים: "מה אתה צועק, מה אתה רוצה?". בהמשך לאלו, לירון רץ לעבר חצר בית המתלוננים.
4.	בהמשך לכך, הנאשם 1 (להלן: "הנאשם"), הרים אבן גדולה ותקף את המתלונן בכך שזרק את האבן על המתלונן, כשהאבן פגעה בראשו של האחרון.
5.	כתוצאה מתקיפת הנאשם את המתלונן נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות פצע זעיר באזור אוקסיפיטלי שבעקבותיו הלה נזקק לטיפול רפואי והדבקת הפצע.
6.	עוד נטען, כי לאחר האמור לעיל, בעוד המתלונן נמצא בביתו, הוא נטל סכין מטבח והפנה אותה לעבר הנאשם. בהמשך לכך, הנאשם השליך אבנים נוספות לעבר בית המתלוננים וניסה להיכנס לביתם ולהגיע אל המתלונן, ואולם המתלוננת מנעה זאת הימנו בכך שהיא עמדה בפתח הבית, ובעקבות זאת

עמוד 1

- הנאשם דחף את המתלוננת.
7. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובעבירה של **תקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
8. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יישלח לשירות המבחן ולבקשת ההגנה תבחן שאלת ביטול הרשעתו. כמו כן, הוצהר כי כל צד יוכל לטעון לעונש כראות עיניו וכי הצדדים ישובו להידבר לאחר קבלת תסקיר.
9. בעניינו של הנאשם התקבל **תסקיר מאת שירות המבחן**, ובסופו המלצה לבכר בעניינו את הפן השיקומי ולהורות על ביטול הרשעתו ולהשית עליו ענישה בדמות צווי מבחן ושל"צ. בתסקיר האמור עומד שירות המבחן על קורות חייו וחי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש.
10. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** אשר התקבלה ביום 21.02.2023, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

11. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, על הנסיבות שנלוו אליהם, ובייחוד לשימוש שעשה הנאשם באבן, לחומרת החבלות שנגרמו למתלונן ועל הצורך למגר את תופעת האלימות בחברה. בנוסף, טענה המאשימה שעל מתחם העונש ההולם לנוע בין כמה חודשים מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-14 חודשים מאסר בפועל. באשר לשאלת ההרשעה, נטען כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בעניין זה **בהלכת כתב**, וזאת בשים לב לחומרת העבירות ולכך שהלה לא הוכיח קיומו של נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה. בסופו של יום, ומשנתנה דעתה לגילו של הנאשם ולכך שהלה חף מהרשעות קודמות, עתרה המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם ולהשית עליו ענישה בדמות כמה חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לצד ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה, פיצוי משמעותי, והתחייבות.
12. **מנגד**, ההגנה אשר לא חלקה על מתחם העונש אותו הציגה המאשימה, עתרה לקבל את המלצת שירות המבחן לעניין העונש ולהורות על ביטול הרשעת הנאשם בשל החשש כי הותרת ההרשעה על כנה תפגע במשלח ידו (בעניין זה צורפו חשבוניות שסומנו **נ/1**). בהקשר זה הפנה הסנגור לחלוף הזמן; לגילו הצעיר של הנאשם; לנסיבותיו האישיות; להיותו חף מהרשעות קודמות; ולכך שמאז האירוע שבמוקד כתב האישום המתוקן לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים. עוד הטעימה ההגנה כי מדובר באירוע שהרקע לו הינו סכסוך שכנים מתמשך; הנאשם לא היה מחולל האירוע; וכי הנזק שנגרם למתלונן הינו נזק מזערי.
13. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי הוא מבקש סליחה על מעשיו וכי מעשים מעין אלו לא יישנו.

דין והכרעה

14. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולה מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל, **ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (05.08.2013)).
15. לאור אלה, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט יקבע תחילה את מתחם

העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטוט לקולה מהמתחם שייקבע.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

16. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
17. בעצם ביצוע העבירות, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. בפרט יצוין, כי את מעשי התקיפה ביצע הנאשם כלפי שכניהם של בני משפחתו. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים תמימים מוצאים את עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
18. בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם נותן זה דעתו, בין היתר, לשאלה האם התקיפה שגרמה לחבלה בוצעה בצוותא חדא אם לאו, האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, משך התקיפה, הרקע לביצוע המעשה, חלקו של המתלונן, תוצאותיה של התקיפה וכיו"ב. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח השקלול והאיזון בין חומרת מעשיו של הנאשם והחבלה שנגרמה למתלונן, והנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו - סבורתני כי **הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית**.
19. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, מבלי להתעלם מכך כי הרקע לאירוע הנו סכסוך שכנים בין משפחתו של הנאשם למשפחת המתלוננים בשל הקמת חומה, וכי תחילתו של האירוע בדיון ודברים שהתנהל בין אחיו של הנאשם לבין המתלוננים, הרי שאין להתעלם מכך שלנאשם חלק מרכזי בתקיפה, באשר הוא זה אשר תקף ראשון את המתלונן מבלי שקדם לתקיפה קנטור מצדו של האחרון. בהמשך לכך, בית המשפט נותן דעתו לאופייה של האלימות שהופעלה על ידי הנאשם כלפי המתלונן. בעניין זה ייאמר, כי בולטת בחומרתה העובדה שהנאשם הכה במתלונן באמצעות אבן ולנזק הגופני שנגרם למתלונן: פצע זעיר באזור אוקסיפיטלי. אכן, המדובר בנזק גופני המצוי ברף שאינו ברף שהינו הגבוה של החבלות שהעבירה הקבועה בסעיף 380 לחוק העונשין יכולה להכיל בתוכה. ואולם, לא ניתן להתעלם מכך שכתוצאה ממעשיו של הנאשם המתלונן נזקק לטיפול רפואי בדמות הדבקת הפצע. ברוח זו, לא אוכל להתעלם **מפוטנציאל הנזק** אשר היה טמון בהתנהגותו משוללת הרסן של הנאשם. בנסיבות אלו ברי כי מעשיו של הנאשם עלולים היו להביא אף לתוצאות קשות מאלו שנגרמו בסופו של דבר, וכבר היו דברים מעולם. כמו כן, לא התעלמתי מכך כי הנאשם השליך אבנים נוספות לעבר בית המתלוננים וניסה להיכנס לביתם ולהגיע אל המתלונן, ובהמשך דחף את המתלוננת לאחר שהמתלונן הפנה סכין מטבח לעברו, ואולם, אין להתעלם מכך שהיה זה הנאשם שחולל ראשון את האירוע הפיזי האלים ביניהם וכי היה לו (כאמור זה מכבר) חלק מרכזי בתקיפה. עוד יש ליתן את הדעת לכך כי שמעבר לממד הפיזי, יש גם במעשי האלימות שבהם נקט הנאשם כלפי המתלוננים ממד נוסף של ביזוי והשפלה. בהצטברם של המעשים שתוארו לעיל, בנקל ניתן לשער כי עצמת הנזק הנפשי, אינו נופל בהרבה, אם בכלל, מעצמת הנזק הפיזי אשר נגרם להם.
20. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
21. כן נתתי דעתי **לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירות**. בהקשר זה יצוין, כי הגם אם הייתי מקבלת

- את טענתו של הנאשם בשירות המבחן (שאינה עולה בקנה אחד עם רצף האירועים המגוללים עלי עובדות כתב האישום המתוקן), לפיה, הלה פגע במתלונן באמצעות אבן כתוצאה מ"הגנה עצמית", שכן הוא חש מאוים מפניו של המתלונן עת האחרון אחז בסכין (ואינני קובעת זאת) - הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירות החמורות שבוצעו על ידו עת הלה בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלונן באמצעות נשק קר ותוך שהוא גורם לו לחבלה של ממש ובהמשך דחף את המתלוננת על סף דלת "ביתה מבצרה". למותר לציין כי נסיבות אלו נזקפות לחובתו של הנאשם ואף מציירות תמונה מטרידה מאוד המדמה התנהלות בריונית ומשוללת רסן ביחסו של הנאשם כלפי המתלוננים.
22. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, הרי שסקירת הפסיקה מעלה כי במקרים דומים שבהם הורשעו נאשמים **בעבירת התקיפה והתקיפה הגורמת חבלה של ממש** (לעיתים בשילוב עבירות שונות מאלה שלפנינו), **על דרך הכלל**, מוטלים על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל מכמה חודשים מאסר בפועל, שיכול ויורצו בעבודות שירות ועד 18 חודשים מאסר בפועל. ברי כי לא אחת, במקרים חריגים, הושתו על נאשמים מצד אחד, עונשים קלים יותר בדמות צווי של"צ ומבחן ומצד שני, חמורים יותר בדמות עונשי מאסר מאחורי סורג וברח לתקופות ארוכות של חודשים רבים. מטבע הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבותיהם האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה והבעת חרטה, וכולי; כך גם מתחמי הענישה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. להלן כמה גזרי דין שיש בהם כדי ללמד אודות מתחמי הענישה הדומיננטיים בגין ביצוע מעשים דומים לאלו המיוחסים לנאשם אף כאשר דובר בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה, ללא עבירות נלוות: רע"פ 8388/19 **שלאעטה נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.12.2019); רע"פ 3681/19 **שבתאי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.06.2019); רע"פ 9543/16 **מוחמר נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.03.2017); ע"פ (מחוזי חיפה) 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10.07.2013); בת"פ (שלום ראשון לציון) 15223-01-12 **מדינת ישראל נ' אברהמי** [פורסם בנבו] (03.01.2013); עפ"ג (מחוזי תל-אביב) 60017-11-21 **עפרוני נ' מדינת ישראל** (19.1.22); ת"פ (שלום תל-אביב) 1697-01-20 **מדינת ישראל נ' צדוק** [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (05.12.2021); ת"פ (שלום תל-אביב) 29721-11-19 **מדינת ישראל נ' RADOM** [פורסם בנבו] (28.02.2021); וע"פ (מחוזי תל אביב יפו) 28087-07-16 **מאיר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (02.11.2016).
23. עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו הצדדים אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. וכך, ובכל הנוגע לפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, הרי שברע"פ 4968/14 **קונסטנטין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.07.2014), שם הורשע הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש וכן בעבירה נלווית של היזק לרכוש במזיד, וזאת בשונה מענייננו. ואילו, בכל הנוגע לפסיקה שאליה הפנתה ההגנה, הרי שברע"פ 8169/20 **שלום נ' מדינת ישראל**, שם דובר בביטול הרשעת המערערים בעבירות של סיוע להפרת אמונים, בכך שהם העניקו במשך כמה שנים, בחגים, כרטיס מתנה טעון בסך מאות שקלים בודדים, לשתי עובדות ציבור. בית המשפט העליון ציין כי דרך המלך היא להרשיע את מי שנקבע לגביו כי ביצע את העבירה שבגינה הועמד לדין. ואולם, לאחר שתוקנו כתבי האישום; לאור נסיבות המעשה (המדובר היה ברף הנמוך של הסיוע); בשל נסיבות העושה (כששני המערערים היו נעדרי כל עבר פלילי; המערער 1 היה בן למעלה מ-80; ומערער 2 כבן-58); ובשל הפגיעה הקונקרטית שעלולה להיגרם במשלח ידם של המערערים ככל שהרשעתם תיוותר על כנה (השניים לא היו יכולים להאריך את הרישיון שבו הם אחזו לייבוא מזון ואילו המערער 2 בנוסף לכך לא יכול היה להאריך את רישיון הרוקחות שברשותו) - מצא בית המשפט כי זהו המקרה המצדיק ביטול ההרשעה. וכל זאת בשונה מענייננו, הן מבחינת נסיבות העושה והמעשה ושיקולי הפגיעה העתידית שתגרם לנאשם ככל שהרשעתו תיוותר על כנה (כפי שיפורט בהמשך הדברים) בנוסף, הפנתה ההגנה לעפ"ג 66903-07-20 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.06.2020), שם החליט

בית המשפט על ביטול ההרשעה נוכח חלקו המצומצם באופן יחסי של הנאשם באירוע ובשל הפגיעה הקונקרטית שתגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה בכך שהוא לא יוכל לקבל לידיו רישיון לעסוק ברפואה בישראל. וכל זאת בשונה מענייננו, שכן במקרה דנן הנאשם הורשע בביצוע עבירות אלימות חמורות כלפי שכניו בשתי הזדמנויות שונות ואין המדובר באירוע של מה בכך. מה עוד, הנאשם לא הצביע על פגיעה קונקרטית שצפויה להיגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה (וכאמור זה מכבר, על כך עוד יורחב להלן).

24. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיבידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.06.2013)).

25. **כללם של דברים, בשים לב לעקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הריני לקבוע כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע מתחם העונש ההולם בין 6 חודשים מאסר שבנסיבות המתאימות יכול וירוצו בעבודות שירות, ועד ל- 18 חודשים מאסר בפועל.**

ד. שאלת ביטול ההרשעה

26. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, שבהם קיים יחס שאיננו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה (ראו לעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ [פורסם בנבו] (14.04.2010); רע"פ 5100/14 מסארוזה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.11.2014)).

27. זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו, ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "הלכת כתב" או "פרשת כתב"); ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נב(3) 682 (1996); וע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000)). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שאלו פורטו בפרשת כתב (בפסק דינו של כב' הש' ש' לוי) ובע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

28. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי באמור בתסקיר שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה אינו נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת הלכת כתב כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. לא מצאתי כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. למסקנתי זו הגעתי מכמה טעמים, שאותם אפרט להלן.

29. ראשית, סבורתני כי בנסיבותיו של המקרה הנדון לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן

מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ברי כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובהחלט ייתכן כי יהיו מקרים שבהם יהיה זה מוצדק להימנע מהרשעתו של נאשם שהואשם בעבירות זהות או דומות לאלה שביצע הנאשם. אולם כאמור, כל מקרה צריך להיבחן לנוכח נסיבותיו הספציפיות ואת מירב המשקל בעניין זה יש לתת לא "כותרות" של סעיפי האישום, אלא למעשים גופם.

30. במקרה הנדון, מצאתי כי לנוכח חומרת מעשיו של הנאשם, בוודאי מקום שבו לא מדובר במעידה חד פעמית שלו, כאשר הוא תקף את המתלוננים בשתי הזדמנויות שונות - לא ניתן להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ביטול הרשעתו של הנאשם עלולה לשלוח לו ולציבור כולו מסר מוטעה של סלחנות. בענייננו, לא שוכנעתי שיש מקום להתחשבות כה מיוחדת של בית המשפט בנאשם, עד כדי ביטול הרשעתו בדיון. אדרבא - סבורתני כי נדרש גם נדרש כי יוטל עליו אותו כתם פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי הנוהגים באלומות.

31. **שנית**, התנאי לפיו הימנעות מהרשעתו של הנאשם לא תביא לפגיעה מהותית בשיקולי ענישה אחרים, הינו למעשה תנאי שבלעדיו אין, ולכן די באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם לביטול הרשעתו. יחד עם זאת, לא אעצור הילוכי בנקודה זו, ואציין כי אף לא הוכח לפניי שהותרת הרשעתו של הנאשם על כנה תביא לפגיעה **ממשית** בתעסוקתו או בשיקומו, ואסביר.

32. הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשעה תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בתעסוקתו או בשיקומו. כך, הנאשם **לא הציג ולו בדל ראיה** שיהיה בה כדי ללמד על כך שתעסוקתו או פרנסתו עלולות להיפגע בצורה משמעותית וקונקרטית אם יורשע בדינו. כל שנטען בעניין זה, שהחברה של אביו של הנאשם העוסקת בפיתוח תשתיות ועבודות עפר, שבו מועסק הנאשם כשכיר, עוסקת **בין היתר** בביצוע עבודות **גם** למוסדות ביטחוניים וכי כניסה למוסדות אלה דורשת רישום פלילי נקי מהרשעות. לתמיכה בטענתו לפיה הרשעתו תפגע במשלח ידו הציג הנאשם ארבע חשבוניות (ויוער, כי מארבע החשבוניות שצורפו וסומנו **נ/1** - שלוש מהן אינן קריאות (חרף העובדה כי בית המשפט ביקש מההגנה לשלוח עותק קריא מהחשבוניות, הרי שהן נסרקו בשנית בצורה בלתי קריאה) ואחת-ממוענת למכון ויצמן רפואה).

33. בכל הכבוד הראוי, מדבריו של הנאשם ומהחשבוניות שהוצגו (והגם אם אניח לטובתו של הנאשם כי שלוש החשבוניות הבלתי קריאות שצורפו על ידו נועדו למוסדות ביטחוניים), לא עולה כלל ועיקר כי עבודתו של הנאשם תופסק אם הלה יורשע בדינו ובהחלט יתכן כי הנאשם יוכל להמשיך ולספק מטעם החברה שבה הוא מועסק שירותים **למוסדות לא ביטחוניים** שאינם דורשים רישום פלילי נקי מהרשעות. משכך, בוודאי שלא ניתן לומר שהוכח כי הפגיעה בתעסוקתו תהא **ממשית**.

34. כאן אף מצאתי להזכיר את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **גוטרמן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.08.2015), שם נקבעה מעין "**מקבילית כוחות**", כאשר מידת הפגיעה הקונקרטית שהוכחתה נדרשת כתנאי להימנעות מהרשעה תעמוד ביחס ישר לחומרת העבירות המיוחסות לנאשם (והדברים אף נלמדים מהתנאי הדורש קיומו של יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה לבין מידת הפגיעה בנאשם). כלשונו של בית המשפט: "**ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי**". כן ראו דברים דומים שנאמרו בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 **מדינת ישראל נ' פנש ואח'** [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (14.06.2016).

35. והנה בענייננו, הנאשם הורשע בביצוע עבירות אלימות חמורות כלפי שכניו בשתי הזדמנויות שונות (פעם אחת, תקף הנאשם את המתלונן באמצעות אבן גדולה בכך שהשליכה לעבר המתלונן כשהאבן פגעה בראשו של המתלונן וגרמה לו לחבלה של ממש ובפעם השנייה, הנאשם דחף את המתלוננת בפתח ביתה). בנסיבות אלה, כאמור, היה על הנאשם להוכיח פגיעה **ממשית ומוחשית** בעתידו ובתעסוקתו, וזאת הוא לא עשה. בשולי נקודה זו אשוב ואציין, כי ניתן לראות בדברים הנוגעים לשאלת הנזק הקונקרטי כנאמרים בבחינת למעלה מהצורך. שכן, אף אם אצא מנקודת הנחה שהרשעתו של הנאשם בדין תפגע בתעסוקתו בצורה ממשית, עדיין לא יהיה בכך כדי לשנות ממסקנתי, לפיה אין מקום להורות על ביטול ההרשעה. שכן, כאמור, ממילא שוכנעתי כי לא ניתן במקרה זה להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

36. **ושלישית**, אף שדי היה באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם, פרמטר נוסף שעל בית המשפט לבחון עובר לקבלת החלטה בדבר הרשעת נאשם, כפי שנקבע **בעניין כתב**, הוא יחסו של הנאשם לעבירה, נטילת אחריות לביצועה, והבעת חרטה עליה. בענייננו, אכן מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, עיון בתסקיר שירות המבחן מעלה כי הנאשם **מצמצם מאחריותו למעשים; נמנע מלהביע אמפתיה כלפי המתלוננים; נוקט בגישה מצמצמת ומקטינה כלפי השלכות התנהגותו על האחר; מתמקד במחירים האישיים אותם הוא משלם בעקבות מעשיו; ובעתות תסכול הוא עלול לנהוג בתוקפנות**. הדברים אף מלמדים כי הלה לא הפנים עד תום את הפסול שבמעשיו. בנסיבות כגון דא, הרי שעודנו נותר החשש שמא הלה יחזור ויפעל באלימות גם בעתיד.

37. כאן אף אציין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. יחד עם זאת, ברי כי המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת שירות המבחן ורצונם שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השו' מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה (4) 313, 318 (1981); ע"פ 1472/15 שעשוע נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.05.2015); רע"פ 7389/13 טייטלבוים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2013); רע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.08.2013); וע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' סגל [פורסם בנבו] (24.08.1981)).

38. לבסוף אציין, כי אף לא התעלמתי מיתר נתוני החיוביים של הנאשם, ובכלל זה מגילו הצעיר ומהעובדה שהלה חף מהרשעות קודמות כפי שיפורט בהמשך, נסיבות אלה בהחלט יקבלו את המשקל הראוי להן בשלב גזירת העונש המתאים לנאשם, אולם לידיי אין בהן כשלעצמן, בשים לב לכל האמור עד כה, כדי להביא לחריגה מהכלל לפיו נאשם שנמצא אשם בביצוע עבירה - יורשע בדינו.

39. לאור כל האמור, משקבעתי כי הנאשם לא הוכיח שהרשעתו עלולה להסב לו נזק ממשי, כך שלא ניתן לומר כי קיים יחס שאינו סביר בין חומרת העבירות לבין הנזק הצפוי לו מן ההרשעה; ולאחר ששוכנעתי כי לא ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה הרלוונטיים, **הריני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה**.

ה. גזירת העונש המתאים

40. כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, עובר לגזירת העונש המתאים לנאשם, בית המשפט ישקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

41. בעניין זה, בנוסף לחלופי הזמן מאז בוצעו העבירות, נתתי דעתי לעברו הפלילי הנקי של הנאשם ולעובדה כי זו

הסתבכותו הראשונה בפלילים. כן נתתי דעתי לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לפגיעה הכלכלית הטמונה בכך, ולנוכח כך שהלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו. בנוסף לאלה, בית המשפט זוקף לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא הודה במיוחס לו, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף ייתר את הצורך בהעדת המתלוננים.

42. בנוסף לאמור, הבאתי בחשבון בין מכלול שיקולי את **גילו הצעיר של הנאשם באופן יחסי**, הן בעת ביצוע העבירות והן כיום. כזכור, הנאשם ביצע את העבירה עת היה כבן 26 בלבד. כיום הנאשם כבן 29, ולא מן הנמנע לסבור שהוא משתייך לקבוצת "**הבגירים צעירים**". ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, כדבריו של כב' השו' א' רובינשטיין בע"פ 4466/13 **פורטל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.05.2014), גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (כן ראו השיקולים שפורטו לעניין שאלת ההרשעה, שבהם גילו של הנאשם, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, נד(3) 685 (2000), אשר צוטט קודם לכן).

43. בנוסף לאמור, שקלתי את האמור בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 02.01.2023, כשלהתרשמות השירות מן הנאשם נשקף **סיכון מסוים** להישנות ביצוע עבירות בתחום האלימות בייחוד על רקע מערכות יחסים קרובות. להערכתו זו הגיע השירות תוך שהביא בחשבון בין היתר כי הנאשם מתקשה לבטא אחריות מלאה על מעשיו; הגשה המצמצמת והמקטינה שבה הלה נקט כלפי השלכות התנהגותו על האחר; הקושי של הנאשם להביע אמפטיה כלפי המתלוננים; ההתרשמות, לפיה הנאשם עסוק במחירים האישיים שאותם הוא משלם בגין ביצוע מעשיו; וכי הלה עלול לנהוג בתוקפנות בעתות תסכול על רקע מחויבות משפחתית ומעורבות משפחתית גבוהה. לצד זאת ציין השירות כי מאז האירוע שבמוקד כתב האישום הנאשם לא שב לבצע עבירות וכי מזה כשנתיים הנאשם ומשפחתו הגרעינית אינם מתגוררים במושב זרחיה בסמוך למתלוננים, עובדה המהווה גורם מפחית סיכון בעניינו. לאור גילו הצעיר של הנאשם, היותו מחזיק **לרוב** בעמדות וערכים נורמטיביים, וההתרשמות, לפיה ההליכים המשפטיים בעניינו מהווים גורמים מפחית סיכון, המליץ שירות המבחן לבכר בעניינו של הנאשם את הפן השיקומי ולהשית עליו את הענישה שפורטה בראשית הדברים.

44. לגופו של עניין, אומר בזהירות הנדרשת, כי המלצה זו של שירות המבחן איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקיר, ולא כל שכן, עם חומרת העבירות המיוחסות לנאשם. עוד ובזהירות הנדרשת אומר שהראיה לכך ששירות המבחן שם לנגד עיניו במקרה הנדון אך ורק את האינטרס האישי של הנאשם, הינה המלצתו העונשית שמרוחקת מרחק ניכר ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה וחורגת לקולה ממתחם העונש ההולם שנקבע על ידי קשה להלום פער כגון דא ויש בו משום התעלמות כמעט מוחלטת מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).

45. ברוח דברים אלו, **לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים אותם שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי שכן**, מהאמור בתסקיר שירות המבחן עולה באופן חד משמעי וברור כי לנאשם נזקקות טיפוליות בתחום האלימות והשלטה בכעסים (ולראיה, השירות המליץ לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית בתחום זה במסגרת צו המבחן שיושת עליו לצורך העלאת מודעותו לדפוסי החשיבה והרגשות אשר עמדו ברקע לביצוע העבירות). הנה כי כן, נדמה כי לנאשם עוד צפויה דרך טיפולית ארוכה, וכי בהעדר השלמת הליך השיקום עודנו מקנן החשש שמא הוא יחזור לעבור עבירות מתחום האלימות, מה שבתורו עלול להוביל לביצוע עבירות נוספות וזאת לאור דפוסי המכשילים.

46. יתר על כן, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואיני קובעת זאת),

עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולה ממתחמי הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".

47. כידוע, יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחמי הענישה בשל נימוקי שיקום ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בעניין זה יש לבחון בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת שהביאה אותו לביצוע המעשים, כמו גם לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, וכי רק במקרים **נדירים** שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל - לסטות ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו, ע"פ 1229/19 סלומנסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (01.07.2019)). הנה כי כן, על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום איננו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו, ע"פ 1521/14 אלפקיר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מחמוד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.05.2016)), ואילולא שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, ותחילתו של שיקום, משמעות הדברים היא השתת ענישה ברף הגבוה במסגרת המתחם שקבעתי לעיל.

48. לבסוף, בית המשפט מוצא להעניק משקל לעמדתו של המתלונן- כפי שזו הובאה בתסקיר שירות המבחן הימנה עולה כי הלה עדיין חש מאוים מפני הנאשם. ברי כי האינטרס של המתלונן איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתו כאמור, שכן הוא-הוא הקורבן העיקרי של העבירות (והשוו לדבריו של כב' השו' א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' אבו עסל [פורסם בנבו] (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (07.12.2011)).

49. **ומן התם אל הכא**, אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, יחד עם זאת וכפי שצוין זה מכבר, הענישה לעולם צריכה להיות אינדיוידואלית. לאור כל אלה, באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב להיותו של הנאשם חף מהרשעות קודמות, לגילו הצעיר ולעובדה כי הלה לא שב לבצע עבירות מחד גיסא, ותוך שלא התעלמתי מחומרת מעשיו של הנאשם, מעמדתו של המתלונן ומעוצמתו של השיקום ומששמתי לנגד עיניי את החובה המוטלת על בית המשפט למגר את תופעת האלימות בחברה ולנטוע תחושת ביטחון בקרב אזרחיה, מצאתי למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך (אם כי לא התחתון), של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל.

50. היטיב לבטא את הסכנות הטמונות בהפגנת תוקפנות וכוחניות של היחיד כלפי הסביבה, פרופ' דורון מנשה בשירו **אלימות** (העתיד להתפרסם באתר 2023 ,jokopost.com).

המלה אלימות

ניתנת לפרוק

אל - ימות

פלומר שאדם הנוקט בה

עלול להמית

ולמות

ואמנם טוב לו לאדם

שִׁישׁ לוֹ מִשְׁהוֹ לְמוֹת עֲבוּרוֹ

אֲךָ יֵשׁ אֵלָיו

שָׁאִין לָהֶם דָּבָר וְלוֹ פְּעוּט עֶרֶךְ בְּיוֹתֵר

שֶׁלֹּא יִהְיוּ מוֹכְנִים

לְמוֹת וּלְהַמִּית בְּסִבָּתוֹ

שֶׁלֹּא יִמְנַע בְּעֵדָם

לְהַכּוֹת וּלְקַלֵּל

לְהַסִּיג גָּבוּל וּלְחַבֵּל

לְפָרֵק אֶת הָאָחֵר

מִבְּכָנִים וּמִבְּחוּץ

לְפָרֵץ כָּל

חוֹמָה וְגֵדֵר

51. מכל המקובץ לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשים מאסר בפועל, שירותו בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 21.02.2023, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 18.04.2023 אלא אם הממונה יודיעו אחרת.

העבודות תבוצענה במועצה הדתית קריית גת, בכתובת: לכיש 11 ת.ד. 56 קריית גת במהלך חמישה ימים בשבוע על פי טווח השעות התאפשר בחוק העונשין.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות במועד הנקוב בשעה 08:00 או בכל מועד אחר שייקבע הממונה על עבודות השירות.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה למשך 3 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שנתיים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ה. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור כל עבירה מן העבירות שבהן הורשע, וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.

ו. פיצוי למתלונן, ע"ת/2 בסך 2,500 ₪.

ז. פיצוי למתלוננת, ע"ת/1 בסך 500 ₪.

הפיצויים ישולמו ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 90 יום מהיום. מצ"ב טופס פרטי ניזוקים.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

תשומת לב הנאשם כי החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו בגזר הדין.

ניתן יהיה לשלם את הפיצויים כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- במוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם ומצבו הכלכלי, הנני פוטרת אותו מתשלום אגרת הסנגוריה הציבורית. העתק הפרוטוקול יישלח לסנגוריה הציבורית.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור - כחוק.

ניתן והודע היום, ו' אדר תשפ"ג, 27 פברואר 2023, במעמד הצדדים.

הנאשם:

אני מתחייב שלא לעבור עבירה מן העבירות שבהן הורשעתי במשך שנתיים מהיום.

הר לי, כי ככל שאעבור עבירה מן העבירות שבהן הורשעתי במשך שנתיים מהיום, אזי יושת עלי סך של 7,500 ₪.

החלטה

נתי לפני את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

**ניתנה והודעה היום ו' אדר תשפ"ג,
27/02/2023 במעמד הנוכחים.
נגה שמואלי - מאיר, שופטת
סגנית נשיא**

לד ע"י לירז ביטון.